

„Trebuie să fiți născuți din nou” – Autor necunoscut

În conversația Domnului Isus cu Nicodim, din care sunt preluate cuvintele: „Trebuie să fiți născuți din nou”, este vorba despre o problemă extrem de însemnată, o chestiune care este importantă pentru oricine, și anume, despre poziția unui om față de Împărăția lui Dumnezeu, ca și despre problema vieții eterne. Spun: este vorba despre o chestiune care este importantă pentru oricine. De ce este importantă? Pentru că, dacă este deja destul de important cum ne petrecem viața aceasta, atunci este și mai important cum ne vom petrece eternitatea. Că există nenumărați oameni care tăgăduiesc continuarea existenței sufletului după moarte, aceasta o știu. Dar aceasta nu schimbă nimic în acest adevăr în sine, pentru că este un adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu, care dăinuie veșnic. Că rațiunea găsește aici tot felul de dificultăți, nu este nicio problemă. Dar nici Cuvântul lui Dumnezeu nu contestă nicidecum aceasta. Tocmai de aceea Sfânta Scriptură nu se adresează rațiunii, ci *inimii*. Ea nu caută să *convingă* prin dovezi. Ea cere *credință*.

Dacă fariseul și mai-marele iudeilor, Nicodim, cu care Domnul avea conversația nocturnă, venise cu intenția să afle de la Rabi calea pe care să poată să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, nu ni se comunică. Probabil că nu avea această intenție, pentru că, în calitate de iudeu credincios, de fiu al lui Avraam și ca un om care făcea parte dintre conducătorii religioși ai poporului, care era un „învățător al lui Israel”, el se considera în orice caz un om care din capul locului avea un drept la Împărăția lui Dumnezeu. Oricum, putem să deducem din faptul că a venit la Isus într-un ceas atât de neobișnuit, că existau anumite îndoieli, poate chiar un anumit gol interior. Persoana lui Isus îi pune probleme. El n-a venit să-L încerce. Dacă aceasta ar fi fost intenția sa, atunci ar fi putut să-L caute și să-L găsească ziua, ca restul sectei sale. Pentru aceasta nu trebuia să aleagă ascunzișul nopții. Probabil că la el era așa cum a fost mai târziu la slujitorii marelui preot și ai fariseilor, care la întrebarea stăpânilor lor: „De ce nu L-ați adus?” au răspuns: „Niciodată n-a vorbit *vreun* om așa, ca Omul acesta” (Ioan 7.46). Sigur va fi auzit cuvinte despre Isus, care nu i dădeau pace, iar semnele care însoțeau aceste cuvinte îi arătau că Isus venise de la Dumnezeu.

Ca răspuns la remarcă introductivă a lui Nicodim, Domnul trece direct la subiectul care, conform voii Sale și a Tatălui Său, și cu siguranță și în conformitate cu starea interioară a vizitatorului, trebuia să constituie tema acestei discuții, și anume, nașterea din nou. „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” [Ioan 3.3]. Nicodim se prezentase cu cuvintele: „Rabi, știm că ai venit Învățător de la Dumnezeu, ... și așa mai departe” [Ioan 3.2]. Dar cu toate că știa aceasta, Persoana lui Isus era o problemă pentru Nicodim, o taină pe care i-ar fi plăcut s-o descopere. Fără îndoială că mai-marelui iudeilor nu i-a mers foarte diferit în privința Lui, decât le merge astăzi multor oameni, învățați și neînvățați, care vorbesc despre Isus și-L fac subiectul discuțiilor lor, dar pe lângă aceasta încă n-au învățat niciodată să-L „*vadă*”, tocmai pentru că nu L-au lăsat pe *Dumnezeu* să le deschidă ochii. Astfel de oameni nu știu că le lipsește lucrul cel mai important. Ei pot avea o atitudine bună și frumoasă, pot avea multe lucruri bune de oferit, poate chiar au studiat Scriptura și probabil chiar știu să spună cuvinte care sună frumos despre Dumnezeu și Isus. Cu toate acestea, ei sunt orbi și morți. Lucrul cel mai important le lipsește, cel pe care Domnul Isus i-l indică mai întâi lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun: Dacă cineva nu este născut din nou, *nu poate vedea* Împărăția lui Dumnezeu” [Ioan 3.3]. O expresie ciudată, acest *nu poate vedea*. De ce vrea Domnul s-o folosească?

„*Știm*”, spusese Nicodim. Oare ce știau acești farisei și fruntași? Păi, că El era un „Rabi”, un învățător. Nicodim adaugă: „venit de la Dumnezeu”, pentru că nimeni nu putea să facă semnele pe care le făcea El, dacă Dumnezeu nu era cu el. Dar ce fel de cunoaștere era? Era această cunoaștere oarecum exhaustivă? Corespundea ea numai într-o oarecare măsură faptelor? Un

învățător? Nu era El infinit mai mult decât un învățător, infinit mai mult decât unul dintre profeții care le vorbiseră în Numele lui Dumnezeu? Nu era prin El „Împărăția lui Dumnezeu în mijlocul lor”? (Luca 17.21). Nu era El Trimisul, Fiul lui Dumnezeu? Dar pentru *a vedea* toate acestea, a le recunoaște, era nevoie de mai mult decât de observații exterioare, la fel cum era nevoie de mai mult decât de descendență, de o apartenență exterioară, și mai mult decât de strădanii exterioare, pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Atât pentru *a vedea* Împărăția lui Dumnezeu, cât și pentru a putea *intra* în ea, cei care credeau că știu multe lucruri trebuiau să „*fie născuți din nou*”.

Așa cum era atunci, așa este și astăzi. Pentru a-L „vedea” pe Isus este nevoie de mai mult decât de instruire omenească, meditare proprie și reflectare profundă. Numai Duhul lui Dumnezeu poate să dea înțelegere despre minunata Sa Persoană. Iar pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu este nevoie de mai mult decât de ostenelele *noastre*, de efortul *nostru* și de îndreptarea noastră, cu oricât de mult zel s-ar petrece acestea. „Ce este născut din carne este carne” [Ioan 3.6]. Deja acest cuvânt dă lovitură de moarte oricărei strădanii omenești de a se face potrivită pentru cer – să folosim acest cuvânt. O, există oameni care caută sincer. Există firi amabile. Există oameni care prin educație și autodisciplină au ajuns departe pe calea unei vieți curate din punct de vedere moral. Există asemenea oameni, care pe drept pot să întrebe: Ce ai să-mi reproșezi? Ce ți-am făcut ție sau oricui în rest? Că pentru astfel de oameni, oameni buni conform concepțiilor noastre, nu este ușor să recunoască toate faptele proprii bune ca fiind strădanie complet zadarnică pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu, se înțelege. Și totuși! „Ce este născut din carne este carne.” Și: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, *nu poate* intra în Împărăția lui Dumnezeu” [Ioan 3.5]. Sfințenia lui Dumnezeu este neînțeleas de mare. Iov era un om cum nu era nimeni ca el pe pământ [Iov 1.8]. După părerea proprie a lui Dumnezeu, el era „integu și drept, temător de Dumnezeu și care se abate de la rău” [Iov 1.8]. Dar odată ce a pășit cu adevărat în prezența lui Dumnezeu cu desăvârșirea și teama sa de Dumnezeu, când a putut să spună că L-a *văzut* pe Dumnezeu, atunci părerea sa despre sine a sunat așa: „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede. De aceea mi-e scârbă *de mine* și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42.5,6.).

Da, „trebuie să fiți născuți din nou”. Așa cum un om intră în viața aceasta prin nașterea normală, așa trebuie să aibă loc o naștere de sus, produsă prin Duhul lui Dumnezeu, ca să-l facă pe om apt pentru acea viață. Un om vechi, îmbunătățit, nu este apt pentru acea viață. O viață *nouă*, o natură *nouă* sunt aici condițiile indispensabile. Într-un cuvânt, trebuie creat un om cu totul *nou*. Și aceasta poate numai Dumnezeu s-o facă. El trebuie să ia totul în mână – El dă o inimă nouă și un duh nou (compară cu Ezechiel 36.26) - și El o face prin *apă* și *Duh*. De ce prin apă? Păi, prin apă trebuie să înțelegem, fără îndoială, puterea curățitoare a Cuvântului Său. Așa scrie, de exemplu, apostolul Pavel către credincioșii din Efes, că „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu *apă*, prin Cuvânt” (Efeseni 5.25,26). Și Domnul Isus a spus El Însuși odată către ucenicii Săi: „Deja voi sunteți curați, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus” (Ioan 15.3; compară la aceasta și cu Tit 3.5-7). Cuvântul lui Dumnezeu atrage atenția și convinge. El este un judecător al gândurilor și al intențiilor inimii (Evrei 4.12). Pe cel care se pleacă sub acest Cuvânt și Îl aplică la sine, Dumnezeu poate să-l curețe și să-l spele, încât să devină „în totul curat” (Ioan 13.10). Unui asemenea om poate Dumnezeu să-i arate lucrarea de pe Golgota, așa cum Domnul l-a făcut atent pe Nicodim la șarpele de aramă din pustie. Și cine urmează această indicație și crede în Cel pe care L-a trimis Dumnezeu spre mântuirea lumii, acela primește viața eternă. El trece de la moarte la viață. El devine o creație nouă în Hristos, încât despre un astfel de om se poate spune: „Cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17).

Să permită această spălare prin Cuvânt, oamenilor le este adesea de-a dreptul greu. Îmi amintesc de un tânăr amabil, despre care relatează evangheliștii. Acest om putea să arate așa de multe lucruri bune, încât părea aproape fără cusur. Numai un lucru îi lipsea, și pe acest singur lucru a

pus Domnul degetul Său. „Un singur lucru îți lipsește: mergi, vinde ce ai și dă săracilor ... și vino, urmează-Mă!” (Marcu 10.21). Dar când tânărul a auzit cuvântul acesta, gura sa, așa de elocventă mai înainte, a amuțit. Să se așeze sub acest cuvânt, n-a fost capabil. Nu putea să-și lase bogăția. El a plecat trist de acolo. Lui nu i-ar fi putut spune Domnul: „Tu ești curat, datorită Cuvântului pe care ți l-am spus” [Ioan 15.3].

O, sărmanii, la care poate că este vorba numai despre un lucru la care nu pot renunța! De această funie îi ține satan tare. În acest singur lucru nu pot, cum spun ei, să se plece Cuvântului. Astfel rămân nepocăiți. În ei Cuvântul lui Dumnezeu nu poate să-Și arate puterea curățitoare. Nu se ajunge la o ruptură adevărată, iar lucrarea Duhului lui Dumnezeu este împiedicată.

Cititorule, nu uita:

„Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, *nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.*”

Titlul original: „Ihr müsset von neuem geboren werden”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 68-74.